игуман александар Милеант

САБЛАЗАН ОКУЛТИЗМА

У наше време опасност окултизма повећава се и због тога што се он предлаже, често, као религиозно, па чак и хришћанско делање. Окултисти некад нису крили своје антихришћанство. У наше дане од екстрасенса и других окултиста може се чути да дају и овакве савете: “Иди да се крстиш”, “буди у храму”, “пиј свете водице”, “причести се”, итд. Неки од екстрасенса у оквиру својих сеанси чак призивају име Божје, читају молитве, крсте се, чиме стварају утисак да кроз њих дејствује сила Божја. Све је то ужасна обмана! Сваки вид окултизма, какву год одећу да обуче, по природи је својој антихришћански.

Заиста, сви основни знаци окултизма присутни су у савременим “христијанизованим” екстрасензорним сеансама: покушај да се манипулише натприродним силама ради користољубивих циљева. Религија тражи покоравање Творцу, веру, покајање, моралну поправку, стремљење небескоме, некористољубиво служење добру. У окултизму је циљ: прожети се “светлим енергијама”, постићи успех у овосветским пословима, познати тајне - и то без икаквих моралних обавеза према Богу. Човек, који се бави окултизмом, а иде у цркву, тамо не тражи Христа, него силе биопоља. Гледајући на иконе, он не види Бога, него извор енергије. Он самовољно пружа руке према светим предметима, да би се “напунио енергијом” за своја нечиста дела, чиме врећа величанство Творца.

Због богоборне природе свих видова окултних делатности, Свето Писмо строго забрањује бављење истим.

Према томе, док здрав религијски живот просвећује и морало оплемењује човека, нездрава псеврдорелигијска окултна делатност га морално сакати и убија. Сви видови окултизма обавезно воде у општење са палим дусима. И мада спочетка те делатности стварају утисак да се пред човеком отварају неограничене могућности, у коначном исходишту човек мора јако много да плати за услуге које је добио од палих духова. „Каква је корист човеку ако сав свет задобије а душу своју упропасти? Или какав ће откуп дати човек за душу своју?“ (Мт. 16, 26).

Плач због грехова има велики значај у покајању. Знај да не потиче плач од суза, већ сузе од плача. Код неких људи нема суза, они се уздржавају у присуству других људи, али њихово срце плаче крвавим сузама осећајући искрену скрушеност због грехова. Ево, када човек не обраћа пажњу на туђе грехове, кад анализира само своје грехове и осећа скрушеност због њих управо тада стиче плач. Ево шта значи истинско покајање. После велике туге грешник добија велику-велику радост и утеху - сједињење душе с Господом. Управо је то највећи плод истинског смирења и покајања.

схиигуман Сава Псковско-Печерски

ВАСКРСЕЊЕ

Манастир Подмаине, Будва – Успење Пресвете Богородице.
Са благословом игумана јеромонаха Рафаила.

НЕДЕЉА О БЛУДНОМ СИНУ

свети Симеон и Ана

свети Јаков архиепископ српски

Лк. , 15, 11 - 32; зч. 79;

јеромонах Григорије (Светогорац)

О ПОКАЈАЊУ И О БЛУДНОМ СИНУ

Ако је наше покајање истинито, треба да родимо род достојан покајања. Покушајмо да сагледамо плодове покајања онако како су они приказани у причи о расипном (тј. блудном) сину.

а) Када расипник пронађе дом Очев, човекољубиви Отац га прима у очински загрљај и оживљава га. Покајање је, дакле, духовно васкрсавање човека. Човекољубиви Отац нам сведочи: Овај син мој, бјеше мртав и оживје.

б) Након тога, човек се враћа међу синове Божије и изнова прима божанско усиновљење. Потребно је, дакле, да ако услед греха изгубимо благодат усиновљења, кајући се прибегнемо Господу.

в) На крају, онај ко се покајао, као љубљени син Божији,заједничари у трпези Очевој и причешћује се божанском љубављу. Онај ко не може да се задовољи рошчићима које једу свиње позван је да седне за трпезу Очеву, да се причешћује Пресветим Телом Владике Христа и да благује. Ова радост због повратка покајника представља главни елемент трију прича које нам је испричао Господ да би нам указао на милосрђе Оца нашега. Ради се о причи о изгубљеној овци, причи о изгубљеној драхми, и причи о блудном сину. Говорећи нам кроз ове три приче, Господ нас уверава да велика радост бива пред анђелима Божијим због једног грјешника који се каје.

Силом тајне очинске љубави Света Црква нас позива да живимо враћајући се Господу. Сигурно је да ће нам након повратка бити изнова дате божанске благодати како бисмо од тада поново могли да живимо у дому Очевом.

email: manastirmaine@gmail.com
prezentacija: podmaine.weebly.com

старац Пајсије Светогорац

О ТЕСКОБИ

У духовном животу потребна је пажња. Када духовне људе покреће сујета, остаје им празнина у души. Нема пуноте, срца им не добијају крила, и што више расте њихова сујета, тим више расте и она празнина у њима, и још више се муче. Тамо где има тескобе и очајања, тамо је духовни пут клизав. Немојте ни због чега бити напети. Напетост долази од нечастивога. Када видите напетост и тескобу, знајте да је ту свој реп гурнуо "покварењак". Ђаво никада не удара контру, него ако код човека постоји нека тежња, или склоност, он га погура, како би мучио и заварао човека. На пример, осетљивог човека чини још осетљивијим. Када имаш настројење за метаније, он те тера да их правиш много више него што можеш да издржиш. Тако, ако су ти снаге ограничене, осећаш извесну нервозу јер не можеш да их урадиш до краја, те ти он тако затим ствара тескобу коју у почетку прати благо очајање које се потом продубљује... Сећам се својих почетака као монаха; једно време, чим бих легао да спавам, кушач ми је говорио: "Ти спаваш? Устај! Толико људи трпи и у невољама је, толикима је потребна помоћ...". Ја бих се дизао и правио метаније, онолико колико сам могао. Чим бих потом изнова легао у кревет, поново би почињао: "Толики се муче а ти спаваш? Устани!" Ја бих се опет дизао. И тако, све док нисам доспео дотле да кажем: "Ах, како би било добро кад би ми се ноге одсекле! Имао бих оправдање да не могу да правим метаније". Тако сам један Васкршњи пост на једвите јаде издржао, управо зато што сам приморавао себе више но што сам могао да издржим.

Када приликом своје борбе осећамо тескобу, треба да знамо да се не крећемо у простору од Бога благословеном. Бог није тиранин који би нас давио. Свако треба усрдно да се подвизава, у складу са својим могућностима, и да негује у себи усрдност, како би се у њему развила љубав према Богу. Тада ће се напрезати из усрдности, и тек ће тада његов труд, то јест метаније, пост и остало, бити чисти изливи љубави, и само ће тако човек напредовати духовно осокољен.

Дакле, човек не треба да се подвизава са болесним цепидлачењем, па да га после гуши тескоба док се бори са помислима, већ треба упростити борбу и надати се у Христа а не у себе. Христос је сав љубав, доброта и утеха, и Он никада не гуши, већ је у Њега изобилан кисеоник, божанска утеха. Једно је истанчано духовно делање, а друго болесно цепидлачење, које гуши дубоком унутрашњом тескобом, што опет произилази из спољашњег приморавања без расуђивања и глава тако пуца од главобоље.

Ако се човек понаша простодушно, онда се не умара. Ако у њега макар и малчице уђе себељубље, он се устеже, како не би начинио какву погрешку, и тако се умара. Није то тако важно. Нека и учини понеку грешку и нека буде изгрђен. Ово о чему говориш, може се оправдати, на пример, код једног судије, који се стално сусреће са тешким предметима и у страху је да случајно не донесе неправедну пресуду и тако постане узрок кажњавања невиних душа. У духовном животу јавља се главобоља онда када човек носи одговорност, а налази се у безизлазној ситуацији, зато што неку одлуку треба да донесе, а та одлука ће сигурно бити на нечији терет, а са друге стране, ако не донесе никакву одлуку, тада ће други претрпети неправду. Значи, када човека непрестано пече савест. Ти, чедо моје, пази да не чиниш никакво духовно делање мозгом, већ срцем. Исто тако, да не приступаш ниједном послу без претходног смиреног уздања у Бога, зато што ћеш се у супротном мучити бригама и неизвесношћу, мозак ћеш замарати и осећаћеш се душевно веома лоше. У претераној забринутости се обично крије безверје. Али, исто тако претерана забринутост може произилазити и од гордости.

Људска мисао луди грехом. Као и осећање. Једини лек и лекар од тог лудила јесте Богочовек, јер је Он очовечени Бог Логос. У Њему и Њиме је омогућено и загарантовано људској мисли бескрајно божанско усавршавање. Он је и постао човек да се ова планета, вођена голом, "чистом" мишљу људском, не би коначно и неповратно претворила у свеопшту лудницу. Примећујете: чим се европски континент удаљи од оваплоћеног Логоса, тоне у нечовечност, у безумље, у културно људождерство, у свеубилачке ратове. Човек прождире човека, нација нацију, раса расу.

преп. Јустин Нови Ћелијски

Одговорност мужа за породицу

- Мој муж је бизнисмен. Да би купио аутомобил, морали смо да се задужимо. Муж ради од јутра до касно у ноћ и веома се умори, тако да му мало времена остаје за породицу. Не жели да ради неки обичан посао за малу плату и каже да без свог бизниса неће успети да прехрани породицу и врати дугове. Видим да и њему тешко пада такав начин живота и да га не сматра најисправнијим. Он воли Цркву и дубоко у души прижељкује мирнији живот, али каже да треба да ради мамону. Но ја бих желела да будемо ближе Цркви. Шта нам саветујете?

- Бог не захтева од човека немогуће ствари, али свакако да треба испуњавати оно што је у складу с нашом снагом. Мислим да се одговорност вашег мужа за породицу не може сматрати служењем мамону. Служење мамону представља култ новца и богатства, а не тежњу да се за породицу обезбеди оно што је потребно. Ако се будете молили Исусовом молитвом, дуже ћете сачувати благодат коју добијате у цркви. Нека вам Господ помогне.

архимандрит Рафаил (Карелин)